

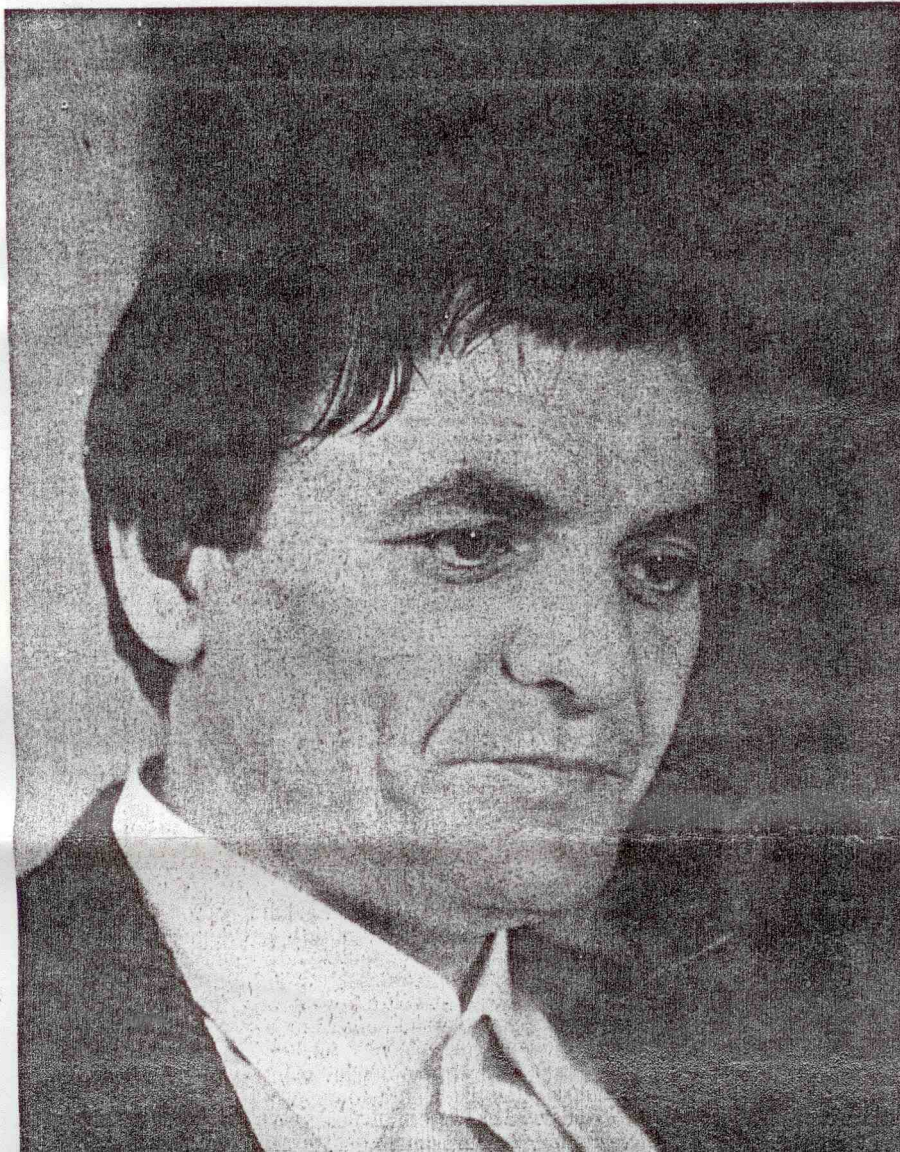
Jépes 7. 1989/37. n. nyílt 16.

Lakitelek:

„Itt Petőfi népe él”

89.09.16.

Vendégse a Lezsák-po

Elindulni könnyű, mert az indulás remény. Megérkezni nehéz, mert az érzézés valaminek a kezdete.

Indulok a költő, a tanár, a Magyar Demokrata Fórum egyik elnökségi tagja, a barát után. Onnan indulok, ahonnan ő, mielőtt megérkezett: a Dob utca és a Körút sarkáról, a flaszter fölött örökké zúgó lámpaoszlopok ostorárnyékából. Ő húsz esztendeje indult, húszévesen: tanulni és tanítani. Én először érkezem hozzá „hivatalosan”.

Először jelenik meg olyan írásom, amelyből már nem cenzúrázzák ki a két főszereplőt: Lezsák Sándort és faluját, Lakitelket. Pedig e két név hallatán sokan még ma is szolgálati fegyverük után kapkodnak: akik nemrég még kérték, fenyegették, hívták, hurcolták, tiltották

Már korábban Tisza-gátat töncsik, akáctüskék néhány s kapu és visz, és ember ne veszedele egyenes

– Sándor randajta még nem

– Reggeli Sándor és solyogna vézzatok

– Megaludni –

Szobák velek a nek cím feszület. gaszthat dobozok Amíg a dig egyi ron, a m kivetköz torfűrész hér ingh

– Meszakar, Pe

– Min tem az e tő és ap Nyírség néztek a ten nem meghitt romban kerester tézeti gy

– Kar